

плицира, упорито отказвайки да улови някаква същност, да говори директно за обекта на своето изследване. Това до голяма степен се дължи на „забавеното отхвърляне на остензивния референт и пренасяне в „мястото на текста“, т.е. вътре в едно откъснато от света място. При този избор текстът няма вече свои външни, а само вътрешни отношения.“ **Вж. П. Рикъор.** Теория на интерпретацията: нарастващият смисъл. – В: Бюлетин на СБП, 1988, №5–6, с. 121.

4. В изследването „Пътят към драмата“ (С., 1962, с. 77–156) **Г. Найденова-Стоилова**, издирвайки дълбоките мотиви за настъпния преход (не поврат!) у Яворов от лирика към драматургия, също се връща назад, към корените, изобицо към конституирането на Яворовата поетика.

5. Едва сега осъзнаваме семантиката на префикса *ab-* в немския език (*ab-steigen* – слизам, спускам се; *ab-grenzen* – отграничавам; *ab-bitten* – отказвам, отхвърлям покана, предложение) именно като отпадане, отнемане, лишаване от много вероятности и възможности в името на една-единствена, необходима едностранчивост.

6. **Вж. А.Ф.Лосев.** Проблемът за символа и реалистичното изкуство., С., 1989, с. 23 – 25. В този смисъл сме задължени и на студията на **П. Велчев** „Един и същ на битието с урагана...“ (Яворов. Нови изследвания и материали. С., 1980, с. 131–150). В тази студия евентуалното единство на Яворовата лирика се мотивира чрез полагане на общ семантичен модел, дори в отделни примери се стига до загатнати съотнасяния между ранни и късни текстове на поета. **Вж. с. 145** от цитирания критически сборник.

7. С термина **инсцениране** съзнателно хиперболизираме популярната теза на **Ат. Далчев** за театралното поведение на Яворов. Само че тук визираме по-скоро литературното поведение на поета спрямо Литературата: признанието пред **М. Арнаудов** за дългото „опъване“ (като „магаре на мост“), преди да поеме по „моста на декадентството“. В това признание, датиращо едва от 1911 г., са доловими поне две неща: 1) съзнанието за аудитория, очакваща събждането точно на този предопределен развой и 2) съзнание за огромното значение на този поетологически прелом, който непременно трябва публично да се